

Tóth Ágoston és anyukája

Flórián és Ubul a tűzlovagok között

Flórián igazán mozgékony középsős óvodás volt, amikor elhatározta, hogy ha felnőtt, tűzoltó lesz. Minden gondolata e körül forgott. Ha tehetne szirénázó tűzoltó autót választott ajándékba, minden rajzán szerepelt az óriás piros autó és a választott jele is ez volt az óvodában.

Ahogy teltek az évek, Flóriánban egyre jobban erősödött a vágy, hogy a tűzlovagok közé kerüljön. Sok hőstettet olvasott róla és a közeli parancsnokság előtt is hosszasan álldogált figyelve a riasztás utáni eseményeket. Legigazabb barátja Ubul volt, egy piros cukorkára hasonlító figura. Ő mindenben társa volt és együtt figyelték a tűzoltók életét.

Mostanra Flóriánból felnőtt férfi lett, aki örömmel emlékszik vissza arra, hogyan képzelte el még álmában is, hogy a létrán felmászva bátran megy a tűz közé, hogy megmenten valakit. Ubul pedig biztatta a bátor tetteire és mindig jó tanácsokat adott neki.

Ma egy tűzoltó-parancsnokságon dolgozik, készenlétben várja, ha szükség van rá, hogy azonnal indulhasson a mentési akcióra. De annak is igazán örül, ha éppen nem értesítik, mert akkor tudja, hogy a tűz nem okozott kárt, nem sérült meg senki. Ha az ügyeletes telefonjára aggódó hangon segélyhívás érkezik, akkor azonnal indul a társaival a pontos címre. Az utolsó bejelentést egy nagymama tette a 105-ös hívószámon: értesítette a parancsnokságot arról, hogy kigyulladt a felette lakó lakás, melyben gyerekek és egy kisállat is van. Az autók mindig vízzel feltöltve állnak a garázsban, ők pedig hosszú rúdon csúszva minél gyorsabban szállnak a gépbe, hogy hangos szirénázás közepette indul-

janak a helyszínre. A magas fokú riasztás után 2 perccel már Flórián is útra készen áll, azt senki sem sejtí, hogy a zubbonya alatt lapul Ubul, erősen kapaszkodik ujjacskáival a kabát zsebébe. A részleteket a parancsnok mondja el útközben, így mindenki tudja, hány embert és állatkát kell megmenteniük a 8. emeleti lakásból.

A város másik végéről érkezett a riasztás, indulás után még egy ideig nem látszott jele sem a tűzvésznek, de amikor közeledtek, már látták a gomolygó füstöt, ahogy a városra telepedett. Az autók félrehúzódtak és hamarosan látták az emeletes bérházból felcsapó égig érő lángokat. A tűzlovagok gyorsan cselekedtek, létrát emeltek, a tűzoltó készüléket összeszerelték, védőfelszerelést, sisakot és álarcot vettek, majd indultak fel a magasba. Ubul is feszülten figyelt Flórián zsebéből és látta, hogy az ablakban gyerekek és egy kis eb vár a mentésre. A tűzoltók átemelték a mentőkosárba őket és a földre szállították az ijedt kisiút, kislányt és kutyust. Ubul észrevette, hogy az egyik gyerek sápadt és valamit szeretne mondani, ezért észrevétlen kiugrott Flórián zsebéből és a kislány szájához lépett, aki még egyetlen szót tudott mondani: inzulin. Ubul türelmetlenül rángatni kezdte Flórián kabátját és fülébe súgta, hogy az érkező mentőknek mindenképp mondja meg, a kislány cukorbeteg, így hamarabb tudnak segíteni rajta.

Ubul nélkül több időre lett volna szükség ahhoz, hogy rájöjjenek a segítők, hogy nem csupán a füsttől és félelemtől lett rosszul a kislány, hanem sürgősen gyógyszerre is szüksége volt.

Az emberek nagyon tisztelik a lánglovagokat, bíznak bennük, hogy megmentik őket. Flórián pedig büszke arra, hogy segíthet, megmentheti az életüket, mindezt Ubulal együtt teszi, aki a legjobb barátja.

RAJZ:
Héjjas Attila

